अन्यो व्याघ्रादिर्नाभिगच्छति चेत् तदानीमियमरण्यानिर्न वै निहन्ति सर्व्वथा न मारयति अयमर्थः। अरण्यप्रयुक्तः कश्चिदपि बाधो नास्ति, व्याघ्रादिप्रयुक्तस्तु उपायेन परिहर्त्तुं शक्यत इति। यस्यामरण्यान्यां स्वादोः फलस्य जग्ध्वा स्वादुफलं भक्षयित्वा कामं निपद्यते स्वेच्छया निवसितुं शक्यते। न खलु तत्रान्नसम्पादनाय प्रयासोऽस्ति नापि निवासस्थानसङ्कोचः। तादृशीयमरण्यानीति गुणस्तुतिः॥

एकविंशीमाह। "आञ्जनगन्धीꣳ सुरभीम्। बह्वन्नामकृषीवलाम्। प्राहं मृगाणां मातरम्। अरण्यानीमशꣳसिषम्" [७] इति। अहमनुष्ठाता इमामरण्यानीं प्राशंसिषं प्रकर्षेण शंसनं कृतवानस्मि। कीदृशीमाञ्जनगन्धीम्, अञ्जनेषु कर्पूरादिसुगन्धिद्रव्यप्रक्षेपेण यादृशं गन्धं सम्पादयन्ति, तादृशगन्धोपेतां विचित्रैः पुष्पैः फलैश्चानुकूलो गन्धः समुत्पाद्यते। अतएव सुरभीं सुगन्धीञ्चम्पकपुष्पादिजन्यो हि सुगन्धः वर्त्तते। भक्षितुं योग्यानां फलविशेषाणाम् अनेकत्वात् बह्वनां तादृशानां वृक्षाणां स्वत एवोत्पन्नत्वेन कृषेरनपेक्षणादकृषीवलां तत्रोत्पन्नानां मृगाणां पालकत्वान्मातृसदृशीम्। तदेतदरण्यानीत्यादिकमरण्यवासिभिस्तपस्विभिः स्वरक्षार्थं देवतां प्रार्थयितुं जपितव्यम्॥

इति पञ्चमोऽनुवाकः॥ ५॥